

Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-512/08)

(2009/C 44/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Rozet i E. Traversa, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że,
 - uzależniając, na podstawie art. R-332-4 kodeksu zabezpieczenia społecznego, zwrot kosztów świadczeń medycznych dostępnych w gabinecie lekarskim i wymagających użycia sprzętu ciężkiego, o którym mowa w załączniku II art. R-712-2 kodeksu zdrowia publicznego, od wydania uprzedniego zezwolenia,
 - nie przewidując w art. R-332-4 lub w treści jakiegokolwiek innego przepisu prawa francuskiego, możliwości przyznania pacjentowi, ubezpieczonemu w systemie francuskim, dodatkowego zwrotu kosztów na warunkach przewidzianych w pkt 53 wyroku z dnia 12 lipca 2001 r. w sprawie C-368/98 Vanbraekel i in.,

Republika Francuska uchyliła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 49 traktatu WE;

- obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi Komisja podnosi dwa zarzuty.

W swoim pierwszym zarzucie Komisja kwestionuje nałożony przez stronę pozwaną wymóg uzyskania uprzedniego zezwolenia dla zwrotu kosztów pewnych pozaszpitalnych usług medycznych świadczonych w innym państwie członkowskim. O ile taki wymóg może być uzasadniony w zakresie, w jakim dotyczy świadczeń medycznych udzielanych w placówce szpitalnej, z uwagi na potrzebę zapewnienia zarazem wystarczającej i stałej dostępności do zrównoważonej gamy usług szpitalnych wysokiej jakości jak i kontroli nad kosztami, jakie świadczenia te za sobą pociągają, o tyle wydaje się on nieproporcjonalny, jeśli chodzi o usługi pozaszpitalne. Pewne rozwiązania, takie jak możliwość określenia przez państwa członkowskie zakresu ubezpieczenia chorobowego, z którego korzystają ubezpieczeni lub krajowych warunków przyznawania świadczeń, o ile nie są one dyskryminujące ani nie stanowią przeszkody w swobodnym przepływie osób, mogą ograniczyć ewentualny finansowy wpływ uchylenia uprzedniego zezwolenia.

W swoim drugim zarzucie Komisja podnosi ponadto brak w prawie francuskim, przepisu zezwalającego na przyznanie pacjentowi, należącemu do francuskiego systemu zabezpieczenia społecznego, dodatkowego zwrotu kosztów na warunkach przewidzianych Trybunału pkt 53 wyroku z dnia 12 lipca 2001 r. w sprawie Vanbraekel i in., czyli zwrotu kosztów odpowiadających różnicy w porównaniu z kwotą, do jakiej pacjent byłby uprawniony, gdyby opieki szpitalnej udzielono mu w jego własnym państwie członkowskim. W rezultacie pacjenci należący do tego systemu zabezpieczenia społecznego nie korzystają w pełni z praw, jakie przyznane im są na mocy art. 49 WE, w świetle wykładni Trybunału.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgia) w dniu 26 listopada 2008 r. — Postępowanie karne przeciwko Vítorowi Manuelowi dos Santos Palhocie, Mário de Moura Gonçalvesowi, Fernando Luísowi das Neves Palhocie, Termiso Lda

(Sprawa C-515/08)

(2009/C 44/49)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Postępowanie karne przeciwko Vítorowi Manuelowi dos Santos Palhocie, Mário de Moura Gonçalvesowi, Fernando Luísowi das Neves Palhocie, Termiso Lda

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 8 ustawy z dnia 5 marca 2002 r. oraz art. 3, 4 i 5 królewskiego rozporządzenia z dnia 29 marca 2002 r. (rozporządzenia wykonawczego) naruszają art. 49 i 50 traktatu WE nakładając na zagranicznych pracodawców, którzy pragną delegować pracowników, obowiązek uprzedniego przedłożenia zgłoszenia oddelegowania organowi właściwemu ds. nadzoru nad prawem zabezpieczeń społecznych oraz posiadania dokumentów porównywalnych z belgijskimi indywidualnymi obliczeniami wzgl. odcinkami wynagrodzenia, co uniemożliwia, względnie co najmniej utrudnia, dostęp do belgijskiego rynku pracy?